

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 788/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. októbra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím mesta Púchov sp. zn. OVaŽP/2016/2551/8482-TS1-20-MOL z 21. júla 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím mesta Púchov, Štefánikova 821/21, Púchov (ďalej len „odporca“), sp. zn. OVaŽP/2016/2551/8482-TS1-20-MOL z 21. júla 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z pripojených príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľovi v procesnom postavení navrhovateľa v stavebnom konaní o povolení stavby „*Oplotenie pozemkov*“ bolo 5. augusta 2016 doručené napadnuté rozhodnutie odporcu, ktorým podľa § 29 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov prerušil stavebné konanie do právoplatného rozhodnutia súdu o priebehu hranice dotknutých pozemkov.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Stavebný úrad vydal dňa 21. 07. 2016 touto sťažnosťou napadnuté procesné rozhodnutie č. j. OVaŽP/2016/2551/8482-TS1-20-MOL, doručené mne sťažovateľovi dňa 05. 08. 2016. V napadnutom procesnom rozhodnutí veľmi stručne a nedôsledne stavebný úrad opisuje priebeh konania a opisuje pripomienky a námietky podané na základe výzvy. Bez ohľadu na hmotnoprávne predpisy a skutočnosti konania (irelevantné pripomienky a námietky ničiteľa a páchatela [redacted] a [redacted] a [redacted]) mne sťažovateľovi stavebný úrad vo svojom napadnutom procesnom rozhodnutí vôbec opäť náležite neodôvodnil, prečo určil potrebu stavebného konania (arbitrárne ma úrad diskriminuje a šikanuje). Vôbec nevyhodnotil podané pripomienky, ani moje vyjadrenie priradené pod bod „C“ napadnutého rozhodnutia, v ktorom opisujem skutkový stav a súvislosti potreby ohlásenia mojej drobnej stavby oplotenia na obnovenie pokojného stavu môjho pôvodného plotu, ktoré sused [redacted] zničil. Ďalej opisujem, že [redacted] dňa 1. 10. 2013 spolu s plotom odstránil (sám alebo sprostredkované) aj kolík vytýčený súdnou znalkyňou v bode 33 posudku k súdnemu konaniu zn. 6 C/55/2009 a ďalšie skutočnosti, napr. že v minulosti aj [redacted] zbúral oplotenie medzi našimi parcelami v dôsledku ktorého došlo k zásahom do môjho vlastníckeho práva neoprávnenou a nepovolenou výstavbou nezákonných stavieb susedov [redacted] (príloha 8), pred výstavbou stavieb som žiadal o právnu ochranu Mesto Púchov dňa 31. 3. 2009. Oplotenie (ktoré [redacted] [redacted] zbúral a zneužíval skutočnosť, že Správe katastra Púchov „v minulosti zmizli“

verejné listiny, čo tvrdil [REDAKOVANÉ] pred súdom niekoľko desaťročí), chcem obnoviť a preto som ohlásim drobnú stavbu oplotenia. Opisujem, že stavebný úrad ma nedôvodne a arbitrárne šikanuje a diskriminuje a poukazujem na kauzálnu súvislosť ohlásenia drobnej stavby.»

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím odporcu, toto rozhodnutie zrušil a prikázal mu v konaní pokračovať zákonným spôsobom. Sťažovateľ sa tiež domáha priznania primeraného finančného zadošťučinenia v sume 33 000 € a úhrady trov právneho zastúpenia.

Sťažovateľ zároveň podaním pripojeným k sťažnosti požiadal ústavný súd, aby mu ustanovil právneho zástupcu z radov advokátov v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Pri posudzovaní sťažnosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Podstata a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže vzhľadom na princíp subsidiárnej právomoci ústavného súdu zásadne smerovať iba proti právoplatnému rozhodnutiu orgánu verejnej moci, ktorý vo veci rozhodol po vyčerpaní všetkých opravných prostriedkov, resp. iných právnych prostriedkov nápravy, ktoré mal sťažovateľ k dispozícii v poslednom stupni (IV. ÚS 85/2013).

Ak sa sťažovateľ domnieva, že napadnuté procesné rozhodnutie odporcu mohlo mať za následok ujmu na jeho subjektívnych právach ako účastníka administratívneho konania, (že bol ukrátený na svojich subjektívnych právach), mohol a mal v zákonnej lehote uplatňovať na správnom súde svoje právo na súdnu ochranu toho práva alebo právom chráneného záujmu, ktoré bolo podľa jeho názoru rozhodnutím správneho orgánu porušené alebo priamo dotknuté, a to všeobecnou správnu žalobou podľa § 177 a nasl. zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku [pozri § 7 písm. e) v spojení s § 61 písm. a) Správneho súdneho poriadku]. Zo sťažnosti sa dá usudzovať, že sťažovateľ správnu žalobu nepodal, t. j. nevyužil právny prostriedok ochrany svojich práv, ktorý mu zákon na ochranu jeho práv účinne poskytuje.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Nad rámec odmietnutia sťažnosti ústavný súd v súvislosti so žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu poznamenáva, že vzhľadom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci (neprípustnosť sťažnosti vzhľadom na nevyužitie opravného prostriedku) by ani prípadné ustanovenie kvalifikovaného zástupcu nemohlo prispieť k inému rozhodnutiu ústavného súdu, pretože ani v prípade právneho zastúpenia by sťažnosť nebola spôsobilá na jej prijatie na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2016